

1029 – 29. oktober

Og dersom Kristus er i dere, da er vel legemet dødt på grunn av synd, men ånden er liv på grunn av rettferdighet. Rom 8: 10.

Om noen spør: «Hvorfor skal de troende dø, når Gud har forlatt dem syndene deres? Døden er jo syndens straff!» Da må vi svare: At de troende dør er ingen forringelse av Kristi fullkomne soningsverk og vår fullstendige frihet fra lovens forbannelse. Deres død er på ingen måte noen straff eller hevn ut fra Guds rettferdighet.

For dem som er i Kristus Jesus, er døden og all lidelse bare «hålsosamme» rensmidler i deres Fars hånd. Som skal prøve troen, rens ånden, og løse dem fra deres fiender og lenker. Alt skal samvirke til beste for dem, «alt er deres ... enten det er liv eller død».

Dette har Kristi død utrettet. Der ble hele Guds lov fullkomment oppfylt. Der ble en ny pakt opprettet. Og alle som er i Kristus, er i denne nye pakten fri fra syndens lønn; døden. Og fra all lovens forbannelse.

For dem er døden «oppslukt til seier». Og deres dødsdag er forvandlet fra å være en syndens straff, til tvert imot å bli deres forløsningssdag fra døden og all elendighet. For dem er graven bare en overgang til Guds Paradis. Legemene deres ligger i jorden som såkorn til oppstandelsens liv.

Når såkornet legges i jorden om høsten, kommer det opp igjen til sommeren, som nye skudd i det skjønneste skrud. Når det er lagt i jorden, er det dermed på ingen måte gått tapt. På samme måte er det med Guds barns legemer. De er ikke for evig ødelagt. Bare lagt ned i jorden for så å stå opp igjen i ny og skjønnere drakt.

«Legemet blir sådd i forgjengelighet, og det blir oppreist i uforgjengelighet. Det blir sådd i vanære, og det blir oppreist i herlighet. Det blir sådd i skrøpelighet og skal stå opp i kraft. Det blir sådd et naturlig legeme, og det oppstår et åndelig legeme».

Kan vel en slik død kalles syndens straff eller lovens forbannelse? Tvert imot er den jo en altfor stor nåde og velsignelse. Målet og nytten med døden for de gjenfødtes legemer, er å utrydde og tilintetgjøre synden som bor i dem. De må dø for å bli helt rensset.

Syndens gift har så totalt gjennomtrengt legemene deres, at de, på samme måte som de spedalske husene i Israel, må rives ned og reises opp på ny for å bli rensset. Og på samme måte som hvetekornet ikke kan bli nytt liv før det blir gravet ned i jorden, så må også våre legemer dø og bli til støv før de kan bli virkelig levende og hellige.

Så kunne nok noen her innvende at de som lever når Herren kommer igjen, skal jo aldri dø. De blir forvandlet i et øyeblikk. Hvorfor kunne ikke Herren gjøre akkurat det samme med alle sine, bare i et øyeblikk forvandle dem, så de ikke behøvde dø?

Til det må vi bare svare at Gud er større og visere enn menneskene. Hvor mange dype og «hålsosamme» inntrykk hadde vi ikke blitt fratatt, hvis vi ikke lenger visste døden en gang ventet oss? Guds barn trenger jo all mulig hjelp imot synden.

Bevisstheten om døden bremser ofte vårt kjødelige og verdslige sinn. Den taler til oss både om Guds godhet og Guds strenghet. Taler om Guds strenghet og hat imot synden, – for syndens skyld lot livets og frelsens Gud døden komme til verden. Den taler om Guds godhet og hans inderlige barmhjertighet, da han gav oss sin Sønn til å dø vår død, for å bryte dødens brodd og forvandle den til en god søvn.

Så lenge synden er i verden, er døden en velgjerning for Guds barn. De trenger stadig å be: «Lær oss å telle våre dager, så vi kan få visdom i hjertet!»

Ennå en grunn til at Guds barn skal dø, er at de i alle ting skal følge etter ham som er hode for sitt legeme. Når han døde, skulle da vi, hans lemmer, være unntatt fra denne utgangen på livet? Når han har gått denne veien til herligheten, skulle da hans lemmer gå en annen vei til den.

Det er en stor trøst at når vi dør, da følger vi vår Herre og Frelser, som har gått foran oss denne veien. Vår menneskelig natur gyser overfor døden. Det har også mange hellige erfart.

Da er det også svært nødvendig og nyttig at Guds barn har dette med døden klart for seg. Men først og sist husker at de er i Guds hånd, i den trofaste Faderens og Frelserens armer. At ikke et hår skal falle fra hodet deres uten at han vil det. At selv om døden kommer mot oss som noe forferdelig, så er det jo deres gode og kjente Frelser som kommer til dem i døden.

I døden skjer det samme med oss som med disiplene da de var ombord i båten og Jesus kom til dem på vannet. De ble redde og sa: «Det er et spøkelse!» Men han sa: «Det er meg, frykt ikke!»

Og han, som til denne dag alltid har tatt seg av oss med så stor barmhjertighet, skal heller ikke i døden forlate noen av sine kjære. Han skal heller ikke la noe som helst ondt hende oss, som ikke han i sin kjærlighet har bestemt.

Gjennom døden skal han gi oss det vi så lenge har lengtet etter; forløsningen fra alt ondt, en fullkommen hellighet og trygghet. Da skal vi aldri mer synde mot vår kjære Frelser. Aldri mer tynges av problemer med å tro. Aldri mer anfektes av djevelen. Aldri mer oppleve at Frelseren blir borte for oss. Nå skal vi se ham som han er i Guds Paradis.

På jorden har vi alltid vært fremmede og utlendinger, fattige, skremte og utrygge. Nå skal vi føres inn til vår arv i det himmelske rike, til den evige hvile.